Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 1 lutego 2018 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel – Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy Marlboro – Względna podstawa odmowy rejestracji – Renoma – Przedstawienie dowodów po raz pierwszy przed izbą odwoławczą – Uznanie przysługujące izbie odwoławczej – Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95

W sprawie T-105/16

Philip Morris Brands Sàrl, z siedzibą w Neuchâtel (Szwajcaria), reprezentowana przez adwokat L. Alonso Domingo,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez A. Folliarda-Monguirala oraz M. Simandlovą, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Explosal Ltd, z siedzibą w Larnace (Cypr), reprezentowana przez D. McFarland, barrister,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 stycznia 2016 r. (sprawa R 2775/2014-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Philipem Morrisem a Explosalem,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, I.S. Forrester (sprawozdawca) i E. Perillo, sędziowie,

sekretarz: X. Lopez Bancalari, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 17 marca 2016 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez EUIPO w sekretariacie Sądu w dniu 26 maja 2016 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 15 czerwca 2016 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 maja 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 1 lipca 2011 r. interwenient, Explosal Ltd, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest następujące oznaczenie graficzne:

3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klasy 34 w rozumieniu porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „woreczki na tytoń; tytoń; tytoń do palenia; tytoń, cygara i papierosy; tytoń preparowany”.

4 W dniu 28 maja 2013 r. przedstawione w pkt 2 powyżej oznaczenie graficzne zostało zarejestrowane jako unijny znak towarowy.

5 W dniu 15 stycznia 2014 r. skarżąca, Philip Morris Brands Sàrl, złożyła wniosek o unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego na podstawie art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001] i art. 8 ust. 5 rozporządzenia [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001].

6 Wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na trzynastu wcześniejszych graficznych znakach towarowych.

7 Decyzją z dnia 8 września 2014 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o unieważnienie prawa do znaku, dokonując zasadniczo – ze względów ekonomii procesowej – porównania między spornym znakiem towarowym a następującym wcześniejszym międzynarodowym znakiem towarowym zarejestrowanym pod nr 1064851 (zwanym dalej „wcześniejszym znakiem towarowym”):

8 Wydział Unieważnień stwierdził, po pierwsze, że niewielkie podobieństwo między spornymi znakami towarowymi nie skutkuje prawdopodobieństwem wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, a po drugie, że – co się tyczy art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 – skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu wykazującego renomę wcześniejszego znaku towarowego.

9 W dniu 29 października 2014 r. skarżąca wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień. W dniu 10 listopada 2014 r. złożyła także skargę o restitutio in integrum ze względu na to, że nie przyznano jej możliwości przedstawienia dowodu renomy wcześniejszego znaku towarowego przed Wydziałem Unieważnień.

10 W dniu 5 grudnia 2014 r. Wydział Unieważnień oddalił żądanie restitutio in integrum, stwierdzając, że skarżąca nie wykazała się czujnością wymaganą w celu przestrzegania terminu przyznanego na przedstawienie dokumentów na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do znaku. Skarżąca nie odwołała się od tej decyzji.

11 Decyzją z dnia 4 stycznia 2016 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie wniesione od decyzji Wydziału Unieważnień.

12 Po pierwsze, Izba Odwoławcza oddaliła argumenty skarżącej dotyczące podnoszonego naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Izba Odwoławcza stwierdziła, że elementami dominującymi kolidujących ze sobą oznaczeń graficznych są elementy słowne „marlboro” i „raquel”, podczas gdy umieszczona w górnej części oznaczeń forma geometryczna o ciemnym kolorze – dochodzona przez skarżącą „forma dachu” – stanowi raczej „dekorację” niż element odróżniający. Izba Odwoławcza stwierdziła, że pomimo identyczności rozpatrywanych towarów, sporne oznaczenia graficzne są odmienne lub podobne w bardzo nieznacznym stopniu, co wyklucza wszelkie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

13 Po drugie, Izba Odwoławcza oddaliła przedstawione po raz pierwszy przed nią dowody dotyczące wysoce odróżniającego charakteru uzyskanego w następstwie używania wcześniejszego znaku towarowego, w szczególności jego elementu graficznego „w formie dachu”. Izba Odwoławcza oparła się w tym względzie na art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001), w którym jej zdaniem przyznano jej szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, aby określiła, czy należy uwzględnić okoliczności faktyczne i dowody przedstawione z opóźnieniem. Ponadto na mocy zasady 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1) rozpatrzenie odwołania powinno być ograniczone do dowodów przedstawionych w pierwszej instancji. W konsekwencji dopuszczalność nowych dowodów jest uzależniona od przesłanki, aby były one uzupełniające, co zdaniem Izby Odwoławczej nie ma miejsca w niniejszym wypadku.

14 Izba Odwoławcza rozpatrzyła czynniki, które zdaniem skarżącej uzasadniają brak przedstawienia dowodów przed Wydziałem Unieważnień, w szczególności twierdzenie skarżącej, że zamierzała je przedstawić po otrzymaniu uwag interwenienta; ponieważ interwenient nie udzielił odpowiedzi w wyznaczonym terminie, etap kontradyktoryjny postępowania został zamknięty. Izba Odwoławcza stwierdziła, że powyższe uzasadnienie nie jest przekonujące z następujących względów. Po pierwsze, zasadę 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95 należy interpretować jako wymagającą od podmiotów wnoszących o unieważnienie prawa do znaku przedstawienia argumentów i dowodów w chwili złożenia wniosku o unieważnienie prawa do znaku. Po drugie, zasada 40 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 [obecnie art. 17 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430 z dnia 18 maja 2017 r. uzupełniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 i (WE) nr 216/96 (Dz.U. 2017, L 205, s. 1)] umożliwia Wydziałowi Unieważnień wydanie orzeczenia w przedmiocie wniosku o unieważnienie prawa do znaku na podstawie dowodów, jakimi dysponuje, nawet bez uwag interwenienta. Po trzecie, mając na względzie brak jakiegokolwiek ograniczenia czasowego odnoszącego się do przedstawienia wniosku o unieważnienie prawa do znaku, skarżąca dysponowała wystarczającym czasem, aby zgromadzić dowody, jakie uznała za niezbędne dla celów wniosku.

15 W świetle wszystkich powyższych rozważań Izba Odwoławcza postanowiła nie uwzględniać dowodów przedstawionych przed nią przez skarżącą po raz pierwszy.

16 Po trzecie, Izba Odwoławcza oddaliła argumenty skarżącej dotyczące podnoszonego naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim dowód renomy wcześniejszego znaku towarowego został przedstawiony po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą i z tego względu nie może zostać uwzględniony. Ponadto Izba Odwoławcza stwierdziła, że nawet jeśli ta renoma zostałaby wykazana, bardzo niski stopień podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi byłby niewystarczający, aby w odczuciu odbiorców ustanowić związek między nimi.

Żądania stron

17 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– unieważnienie prawa do spornego znaku towarowego lub, posiłkowo, odesłanie sprawy do Izby Odwoławczej w celu dokładniejszego rozpatrzenia sprawy w świetle przedstawionych dowodów dotyczących renomy i wzmocnionego charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego;

– obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

18 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

19 Interwenient wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

20 Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, drugi – naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i art. 76 ust. 1 tego rozporządzenia (obecnie art. 95 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001), a trzeci – naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

21 W zarzucie pierwszym skarżąca zarzuca w istocie Izbie Odwoławczej odmowę uwzględnienia dowodów renomy i wysoce odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego, jakie przedstawiła po raz pierwszy w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą. W ten sposób Izba Odwoławcza przyjęła zaskarżoną decyzję z naruszeniem art. 76 rozporządzenia nr 207/2009.

22 Zarzut drugi skarżącej podzielono na dwie części. W pierwszej części tego zarzutu skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej błędy w całościowej ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku spornego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego. W drugiej części tego zarzutu skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej brak uwzględnienia wysoce odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego, z naruszeniem art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 i art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

23 W zarzucie trzecim skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza popełniła błąd w ocenie, stwierdzając, że nawet gdyby uwzględniono dowód renomy wcześniejszego znaku towarowego, stopień podobieństwa w wypadku kolidujących ze sobą oznaczeń byłby niewystarczający, aby w odczuciu konsumentów można było ustanowić związek.

24 Dla celów niniejszego wyroku Sąd rozpatrzy przede wszystkim łącznie zarzut pierwszy i część drugą zarzutu drugiego w zakresie, w jakim dotyczą one wykładni art. 76 rozporządzenia nr 207/2009.

25 Skarżąca zarzuca EUIPO błędne zastosowanie art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza pominęła dowody renomy i wysoce odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego ze względu na to, że zostały one przedstawione przed nią po raz pierwszy.

26 W tym względzie skarżąca twierdzi – opierając się na angielskiej wersji językowej rozporządzenia nr 2868/95 – że zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 nie stoi na przeszkodzie dopuszczeniu nowych dowodów, ponieważ w przepisie tym wskazano termin „dodatkowe” i termin „uzupełniające”, co skutkuje tym, że Izba Odwoławcza mogła uwzględnić nowe, czyli przedstawione przed nią po raz pierwszy okoliczności faktyczne i dowody. Skarżąca podkreśla oczywistą istotność nowych dowodów, jakie przedstawiła przed Izbą Odwoławczą, fakt, że druga strona postępowania, a mianowicie interwenient, mogła skutecznie zakwestionować te dowody, a także wyraźną sprzeczność między zaskarżoną decyzją a wcześniejszą decyzją Izby Odwoławczej wydaną kilka miesięcy przed przyjęciem zaskarżonej decyzji, która to wcześniejsza decyzja dotyczyła wcześniejszego znaku towarowego i jego elementu graficznego w formie dachu.

27 Nie kwestionując przyznanej Izbie Odwoławczej możliwości uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych z opóźnieniem, skarżąca jest zdania, że skorzystanie z owej możliwości nie może być arbitralne, gdy takie nowe okoliczności mogą rzeczywiście okazać się istotne dla wyniku postępowania. Skarżąca odnosi się w tym względzie do wyroku z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul (C-29/05 P, EU:C:2007:162), twierdząc, że EUIPO wcale nie zakazano uwzględnienia okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych z opóźnieniem. Przeciwnie, względy pewności prawa i dobrej administracji przemawiają na rzecz uwzględnienia takich okoliczności i dowodów.

28 Ponadto skarżąca powołuje się na przyjętą wobec niej wcześniejszą decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lutego 2015 r. w sprawie R 1585/2013-1, w której drugą stroną był właściciel graficznego unijnego znaku towarowego SUPER ROLL (zwaną dalej „decyzją »SUPER ROLL«"), w której to decyzji stwierdzono, że znak towarowy Marlboro i jego element graficzny w formie dachu cieszą się „dużą renomą" wśród właściwego kręgu odbiorców w całej Unii Europejskiej.

29 Skarżąca twierdzi, że w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą przedstawiła odpis decyzji „SUPER ROLL", wraz z dowodami mającymi na celu wykazanie renomy wcześniejszego znaku towarowego. Izba Odwoławcza pominęła zaś zarówno dowody, jak i brzmienie decyzji „SUPER ROLL", stwierdzając – niezgodnie z tą decyzją – że forma geometryczna o ciemnym kolorze jest postrzegana jako zwykła „dekoracja", której konsumenci nie zapamiętają.

30 Zdaniem skarżącej z powyższego wynika, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim nie uwzględniła „powszechnie znanych okoliczności faktycznych", a mianowicie renomy, wysoce odróżniającego charakteru elementu graficznego „w formie dachu" i opakowania handlowego wcześniejszego znaku towarowego. Skarżąca twierdzi w istocie, że art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 nie może być interpretowany jako zobowiązujący EUIPO do przyjęcia decyzji na podstawie oczywiście niepełnego lub „niezgodnego z rzeczywistością" stanu faktycznego, tym bardziej gdy taki stan faktyczny jest niezgodny z ustaleniami dokonanymi we wcześniejszych decyzjach wydanych w tym samym kontekście.

31 EUIPO podnosi, że w art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 przyznano mu uprawnienia dyskrecjonalne, aby orzec – uzasadniając swoje orzeczenie w tym względzie – czy należy uwzględnić informacje przedstawione po wyznaczonym terminie (wyrok z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 43). Przedstawione przez skarżącą po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą dowody nie są zaś dowodami uzupełniającymi, lecz całkowicie nowymi dowodami, co zgodnie z utrwalonym orzecznictwem czyni je niedopuszczalnymi, ponieważ nie przedstawiono ich w początkowo wyznaczonym terminie [wyroki: z dnia 26 września 2013 r., Centrotherm Systemtechnik/OHIM, C-610/11 P, EU:C:2013:593, pkt 86–88, 117; z dnia 21 listopada 2013 r., Recaro/OHIM – Certino Mode (RECARO), T-524/12, niepublikowany, EU:T:2013:604, pkt 62–66].

32 EUIPO podkreśla, że Izba Odwoławcza niemniej rozpatrzyła, czy szczególne okoliczności uzasadniają uwzględnienie dowodów przedstawionych z opóźnieniem przez skarżącą, po czym stwierdziła, że taka sytuacja nie ma miejsca – w szczególności przy uwzględnieniu faktu, iż nie istnieje żadne ograniczenie czasowe dotyczące złożenia wniosku o unieważnienie prawa do znaku – i że w niniejszym wypadku skarżąca celowo pominęła przedstawienie dowodów w postępowaniu w pierwszej instancji.

33 EUIPO jest zdania, że w świetle zasad równości broni i dobrej administracji oraz konieczności zapewnienia prawidłowego przebiegu i skuteczności postępowania Izba Odwoławcza słusznie nie przyznała nienależnej korzyści jednej ze stron postępowania ze szkodą dla drugiej strony. Fakt, że skarżąca „naiwnie" założyła, iż będzie mogła później przedstawić dowody, nie może zostać uznany za zgodny z prawem powód; przeciwnie, takie zachowanie należy zakwalifikować jako zaniedbanie.

34 Co się tyczy podnoszonej powszechnej znajomości na świecie graficznego elementu „w formie dachu" wcześniejszego znaku towarowego, wykraczającej poza zwykły element dekoracyjny, EUIPO podnosi, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu, iż element ten zostanie rozpoznany jako wskazanie pochodzenia. Chodzi o zwykłą formę geometryczną, a mianowicie formę pięciokąta, którego trzy boki wyznacza kształt opakowania papierosów. Nic nie umożliwia stwierdzenia, że to na ten zwykły graficzny element – a nie na odróżniający element słowny, a mianowicie „marlboro" – konsumenci zwrócą większą uwagę.

35 Co się tyczy odesłania przez skarżącą do decyzji „SUPER ROLL", w której uznano wysoce odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego, EUIPO jest zdania, że nie wiąże ono w żaden sposób Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim uznanie to jest ograniczone do każdej indywidualnej procedury

[wyrok z dnia 23 października 2015 r., Calida/OHIM – Quanzhou Green Garments (dadida), T-597/13, niepublikowany, EU:T:2015:804, pkt 42–48]. Przeciwne stwierdzenie byłoby sprzeczne z prawem do obrony przysługującym drugiej stronie postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku i błędnie rozszerzałoby zasadę powagi rzeczy osądzonej na decyzję administracyjną.

36 Co się tyczy interwenienta, wnosi on o oddalenie skargi i twierdzi w istocie, że w skardze nie zidentyfikowano precyzyjnie zarzutów skargi i podnoszonych naruszeń prawa, jakich miała się dopuścić Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji, lecz ograniczono się do wyrażenia rozczarowania, zniesmaczenia i ogólnych nawoływań. Interwenient podnosi, że zaskarżona decyzja jest „solidna" i nie naruszono w niej prawa ani nie dokonano błędnych ustaleń faktycznych. Dokonana przez Izbę Odwoławczą analityczna ocena rozpatrywanych znaków towarowych jest prawidłowa, właściwie uzasadniona i zgodna z wymogami określonymi w art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

37 Na wstępie należy przypomnieć, że w zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95, mającej analogiczne zastosowanie do postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku, przewidziano w istocie, że izba odwoławcza ogranicza rozpatrzenie skargi do faktów i dowodów przedstawionych przed Wydziałem Sprzeciwów, chyba że izba odwoławcza uzna, iż należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody, zgodnie z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. Zgodnie z tym ostatnim przepisem EUIPO może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

38 W rozporządzeniu nr 207/2009 przewidziano zatem wyraźnie, że izbie odwoławczej przysługują podczas rozpatrywania odwołania skierowanego przeciwko decyzji Wydziału Unieważnień uprawnienia dyskrecjonalne wynikające z zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 i z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w przedmiocie tego, czy należy uwzględnić dodatkowe lub uzupełniające fakty i dowody, które nie zostały przedstawione w terminach ustalonych lub określonych przez Wydział Unieważnień [zob. wyroki: z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-122/12 P, EU:C:2013:628, pkt 33; z dnia 24 października 2014 r., Grau Ferrer/OHIM – Rubio Ferrer (Bugui va), T-543/12, niepublikowany, EU:T:2014:911, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 W tym względzie Trybunał miał już okazję wskazać, że wersja francuska zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95 różni się istotnym elementem od wersji językowych hiszpańskiej, niemieckiej i angielskiej. Podczas gdy w tych ostatnich wersjach wskazano bowiem, że izba odwoławcza może uwzględnić jedynie „dodatkowe lub uzupełniające" fakty i dowody, we francuskiej wersji te same fakty i dowody zakwalifikowano jako „nowe lub uzupełniające".

40 Opierając się na ogólnej systematyce i celu uregulowań, których część stanowi zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, a zwłaszcza na art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, który stanowi podstawę prawną tej zasady, Trybunał orzekł w odniesieniu do dowodu używania znaku towarowego, że jeżeli żaden dowód w tym względzie nie został przedstawiony w terminie wskazanym przez EUIPO, oddalenie sprzeciwu powinno zostać orzeczone przez EUIPO z urzędu. Natomiast gdy dowody zostały przedstawione w wyznaczonym przez EUIPO terminie, przedłożenie uzupełniających dowodów pozostaje możliwe (zob. wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 24–26 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 Trybunał zaznaczył, że należy przyjąć taką samą interpretację art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do dowodu istnienia, ważności i zakresu ochrony znaku towarowego, ponieważ we wspomnianym przepisie zawarto zasadę odgrywającą horyzontalną rolę w systematyce wspomnianego rozporządzenia, jako że znajduje ona zastosowanie niezależnie od charakteru danego postępowania. Z powyższego wynika, iż zasady 50 rozporządzenia nr 2868/95 nie można interpretować w ten sposób, że rozszerza ona uprawnienia dyskrecjonalne izb odwoławczych na nowe dowody (wyrok z dnia 21 lipca 2016 r., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, pkt 27), lecz należy ją interpretować w ten sposób, że rozszerza ona te uprawnienia jedynie na dowody zwane „dodatkowymi" lub

„uzupełniającymi" w stosunku do istotnych dowodów przedstawionych w wyznaczonym terminie [zob. wyrok z dnia 11 grudnia 2014 r., CEDC International/OHIM – Underberg (Kształt źdźbła trawy w butelce), T-235/12, EU:T:2014:1058, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo].

42 A zatem należy określić, czy dowody przedstawione po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą można zakwalifikować jako „dodatkowe" lub „uzupełniające" w rozumieniu zasady 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia nr 2868/95.

43 Jest bezsporne, że skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu renomy wcześniejszego znaku towarowego, jak wymaga tego zasada 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95, a mianowicie ani w chwili złożenia wniosku o unieważnienie prawa do znaku, ani tym bardziej w żadnej innej chwili w toku postępowania przed Wydziałem Unieważnień, i to pomimo iż wskazała ona w piśmie załączonym do wniosku o unieważnienie prawa do znaku z dnia 15 stycznia 2014 r., że „w stosownej chwili" przedstawi dowód renomy wcześniejszego znaku towarowego wraz ze związaną z nim argumentacją.

44 W niniejszym wypadku nie jest sporne, iż skarżąca nie zrealizowała tego zamierzenia przed zamknięciem postępowania przez Wydział Unieważnień po upływie ponad sześciu miesięcy, a mianowicie w dniu 21 lipca 2014 r.

45 Co się tyczy podniesionego na rozprawie argumentu skarżącej, zgodnie z którym Wydział Unieważnień powinien był ją wezwać do uzupełnienia akt sprawy, w szczególności poprzez przedstawienie dowodów renomy wcześniejszego znaku towarowego, należy wskazać, że prawodawca dokonał zasadniczego rozróżnienia między z jednej strony przesłankami, jakie należy spełnić, aby wniosek o unieważnienie prawa do znaku był dopuszczalny, a z drugiej strony przesłankami dotyczącymi przedstawienia faktów, dowodów, uwag i dokumentów na poparcie tego wniosku, które są objęte rozpatrywaniem tego wniosku. To jedynie w odniesieniu do przesłanek dopuszczalności wniosku o unieważnienie prawa do znaku prawodawca wskazał w zasadzie 38 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 (obecnie art. 146 ust. 7 rozporządzenia 2017/1001) i w zasadzie 39 ust. 3 tego rozporządzenia (obecnie art. 15 ust. 4 rozporządzenia delegowanego 2017/1430), że Wydział Unieważnień powinien umożliwić zainteresowanej stronie usunięcie nieprawidłowości dotyczących wniosku o unieważnienie prawa do znaku, gdy mogą one skutkować odrzuceniem wspomnianego wniosku jako niedopuszczalnego, podczas gdy żaden analogiczny obowiązek nie istnieje w odniesieniu do przesłanek wymaganych do stwierdzenia zasadności wniosku o unieważnienie prawa do znaku [zob. analogicznie wyrok z dnia 13 czerwca 2002 r., Chef Revival USA/OHIM – Massagué Marín (Chef), T-232/00, EU:T:2002:157, pkt 54; podobnie i analogicznie wyrok z dnia 17 czerwca 2008 r., El Corte Inglés/OHIM – Abril Sánchez i Ricote Saugar (BoomerangTV), T-420/03, EU:T:2008:203, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo].

46 W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, żaden przepis rozporządzenia nr 2868/95 nie zobowiązuje Wydziału Unieważnień do powiadomienia skarżącej o fakcie, że złożony przez nią wniosek o unieważnienie prawa do znaku nie został wykazany za pomocą dowodów dotyczących renomy wcześniejszego znaku towarowego.

47 W tych okolicznościach, ze względu na to, że stwierdzenie dotyczące istnienia renomy wcześniejszego znaku towarowego – wyrażone w piśmie załączonym do wniosku o unieważnienie prawa do znaku z dnia 15 stycznia 2014 r. – stanowi jedynie zwykłe twierdzenie niewykazane za pomocą konkretnych dowodów, przedstawionych przed Izbą Odwoławczą dowodów nie można uznać za przedstawione już przez skarżącą dowody „dodatkowe" lub „uzupełniające".

48 W tych okolicznościach Izba Odwoławcza była co do zasady zobowiązana do nieuwzględnienia tych dowodów, zgodnie z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 i z art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

49 Jednakże należy także rozpatrzyć argumentację skarżącej, zgodnie z którą w istocie brak uwzględnienia decyzji „SUPER ROLL” jest niezgodny ze względami związanymi z dobrą administracją.

50 Z akt sprawy wynika, że decyzja „SUPER ROLL” dotyczy postępowania w sprawie sprzeciwu wniesionego przez skarżącą wobec zgłoszenia graficznego unijnego znaku towarowego SUPER ROLL, z powołaniem się na unijny znak towarowy skarżącej nr 4179801.

51 Ze stwierdzeń dokonanych przez Izbę Odwoławczą w decyzji „SUPER ROLL” wynika, że „Marlboro cieszy się dobrą renomą, a znane opakowanie zawierające trójkątny element wykazuje wysoce odróżniający charakter”, oraz że „znak towarowy Marlboro i sam element graficzny w formie dachu (stanowiący część znaku towarowego Marlboro) zdobyły szeroką renomę wśród właściwego kręgu odbiorców w całej Europie”.

52 Gdy skarżąca powołała się na istotność decyzji „SUPER ROLL” przed Izbą Odwoławczą, w pkt 51 zaskarżonej decyzji jej argument został oddalony ze względu na to, że wcześniejsza decyzja dotyczyła odmiennej sytuacji, odmiennego późniejszego unijnego znaku towarowego, a dowody renomy wcześniejszych znaków towarowych zostały w całości przedstawione przed Wydziałem Sprzeciwów.

53 Wbrew powyższej ocenie, skarżąca twierdzi w istocie, że istnienie decyzji „SUPER ROLL” powinno wystarczyć, aby Izba Odwoławcza stwierdziła renomę wcześniejszego znaku towarowego jako „powszechnie znany fakt”, unikając w ten sposób przyjęcia decyzji niezgodnej ze swoimi wcześniejszymi stwierdzeniami dokonanymi w takim samym kontekście.

54 Powyższego argumentu nie można uwzględnić w zakresie, w jakim skarżąca dąży w istocie do automatycznego uznania renomy wcześniejszego znaku towarowego jedynie na podstawie wcześniejszego orzecznictwa EUIPO.

55 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decyzje, do których wydawania na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 uprawnione są izby odwoławcze, wchodzą bowiem w zakres ograniczonej swobody, a nie uprawnień dyskrecjonalnych. A zatem zgodność z prawem tych decyzji należy oceniać jedynie na podstawie tego rozporządzenia, interpretowanego przez sąd Unii, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej (zob. postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r., KS Sports/EUIPO, C-480/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:266, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo). Z powyższego wynika, że uznanie przez izbę odwoławczą ewentualnej renomy wcześniejszego znaku towarowego nie może zależeć od uznania wspomnianej renomy w ramach odrębnej procedury dotyczącej odmiennych okoliczności prawnych i faktycznych (zob. analogicznie wyrok z dnia 23 października 2015 r., dadida, T-597/13, niepublikowany, EU:T:2015:804, pkt 43).

56 A zatem każda strona powołująca się na renomę swojego wcześniejszego znaku towarowego powinna wykazać – w ramach ograniczonych każdą procedurą, której jest stroną, i na podstawie okoliczności faktycznych, jakie uzna za stosowne – że wspomniany znak towarowy cieszy się taką renomą, nie ograniczając się do twierdzenia, iż wykazała taką renomę poprzez jej uznanie, w tym w odniesieniu do tego samego znaku towarowego, w ramach odrębnego postępowania administracyjnego (zob. analogicznie wyrok z dnia 23 października 2015 r., dadida, T-597/13, niepublikowany, EU:T:2015:804, pkt 45).

57 Gdyby wystarczyło, by skarżąca oparła się na wcześniejszej decyzji Izby Odwoławczej w celu wykazania renomy wcześniejszego znaku towarowego, po pierwsze, naruszałoby to prawo do obrony interwenienta w zakresie, w jakim interwenient nie mógłby dokonać analizy, ocenić ani kwestionować okoliczności faktycznych, na których oparła się Izba Odwoławcza, oraz po drugie, poszerzyłoby to błędnie zakres stosowania zasady powagi rzeczy osądzonej na decyzję administracyjną dotyczącą innych stron niż strony uczestniczące w tym postępowaniu, stanowiąc w ten sposób przeszkodę dla

kontroli zgodności z prawem decyzji administracyjnej przez organ sądowy, co byłoby oczywiście niezgodne z zasadą legalności (zob. analogicznie wyrok z dnia 23 października 2015 r., dadida, T-597/13, niepublikowany, EU:T:2015:804, pkt 46).

58 Z powyższych rozważań wynika, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, że EUIPO nie było zobowiązane do automatycznego uznania renomy wcześniejszego znaku towarowego jedynie na podstawie stwierdzeń dokonanych w ramach innej procedury leżącej u podstaw innej decyzji – w niniejszym wypadku decyzji „SUPER ROLL".

59 Ponadto co się tyczy zarzutu szczegółowego skarżącej, zgodnie z którym renoma wcześniejszego znaku towarowego powinna zostać uznana z urzędu na podstawie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, należy go również oddalić w zakresie, w jakim z przepisu tego wynika, że obowiązek rozpatrzenia przez EUIPO z urzędu okoliczności faktycznych jest ograniczony do istotnych okoliczności faktycznych, które mogłyby skłonić EUIPO do zastosowania bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji w stosunku do zgłoszenia unijnego znaku towarowego rozpatrzonego przez ekspertów i, w następstwie odwołania, przez izby odwoławcze w ramach postępowania dotyczącego rejestracji wspomnianego znaku. Natomiast w ramach procedury takiej jak rozpatrywana w niniejszej sprawie to właściciel wcześniejszego znaku towarowego powinien wykazać istnienie, ważność i zakres ochrony wspomnianego znaku towarowego [zob., w odniesieniu do postępowania w sprawie sprzeciwu, wyrok z dnia 28 września 2016 r., Pinto Eliseu Baptista Lopes Canhoto/EUIPO – University College London (CITRUS SATURDAY), T-400/15, niepublikowany, EU:T:2016:569, pkt 38].

60 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że renomy wcześniejszego znaku towarowego nie można wykazać za pomocą domniemań, lecz powinna ona zostać wykazana za pomocą konkretnych okoliczności.

61 Dowody przedstawione przez skarżącą po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą zmierzały zaś właśnie do realizacji tego celu. Skarżąca twierdzi w istocie, że względy pewności prawa i dobrej administracji przemawiają na rzecz dopuszczenia dowodów przedstawionych z opóźnieniem.

62 W tym względzie należy podkreślić, że EUIPO jest zobowiązane wykonywać swoje kompetencje zgodnie z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasada dobrej administracji (wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, EU:C:2011:139, pkt 73). Zgodnie z art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji obejmuje w szczególności prawo każdej osoby do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

63 W interesie dobrego wymiaru sprawiedliwości leży zaś oczywiście, by izba odwoławcza mogła przyjąć rozstrzygnięcie, posiadając pełną wiedzę na temat sprawy, gdy orzeka we wszczętych przed nią postępowaniach. A zatem powinna ona starannie i bezstronnie rozpatrzyć okoliczności faktyczne i prawne niezbędne do wykonania przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych.

64 W niniejszym wypadku jest bezsporne, że o treści decyzji „SUPER ROLL", przyjętej jedynie 11 miesięcy przed zaskarżoną decyzją, powiadomiono Izbę Odwoławczą i że w konsekwencji Izbie Odwoławczej znane były dokonane w owej decyzji stwierdzenia dotyczące „wielkiej renomy" znaku towarowego Marlboro oraz jego „elementu graficznego w formie dachu", który w niniejszym wypadku stanowi integralną część wcześniejszego znaku towarowego.

65 W konsekwencji, w świetle orzecznictwa, które wymaga od EUIPO uwzględnienia już przyjętych decyzji i rozpatrzenia ze szczególną uwagą kwestii, czy należy orzec w ten sam sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, EU:C:2011:139, pkt 74), decyzja „SUPER ROLL" stanowi oczywiście poszlakę wskazującą na to, że wcześniejszy znak towarowy może cieszyć się renomą w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

66 W tych okolicznościach przedstawione przez skarżącą przed Izbą Odwoławczą dowody wyraźnie mogły mieć istotne znaczenie dla wyniku postępowania w zakresie, w jakim miały one na celu wykazanie renomy wcześniejszego znaku towarowego w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. W konsekwencji, odmawiając rozpatrzenia dowodu ze względu na to, że przedstawiono go z opóźnieniem, Izba Odwoławcza pominęła rozpatrzenie czynnika potencjalnie istotnego dla zastosowania tego przepisu.

67 Bez uszczerbku dla wskazanej w pkt 40–42 powyżej wykładni zasady 50 rozporządzenia nr 2868/95 i art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 oraz dla wskazanego w pkt 50 powyżej stwierdzenia, szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, jakimi dysponuje EUIPO przy wykonywaniu swoich funkcji, nie zwalniają EUIPO z obowiązku ustalenia wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych niezbędnych w celu wykonania uprawnień dyskrecjonalnych w sytuacjach, w których odmowa uwzględnienia niektórych dowodów przedstawionych z opóźnieniem skutkowałaby naruszeniem zasady dobrej administracji.

68 A zatem w szczególnych okolicznościach niniejszego wypadku Izba Odwoławcza powinna była, zgodnie z ciążącym na niej obowiązkiem dobrej administracji, uwzględnić przedstawione przed nią po raz pierwszy dowody renomy wcześniejszego znaku towarowego, choćby nawet tylko w celu ich oddalenia.

69 Powyższego stwierdzenia nie podaje w wątpliwość argument EUIPO, zgodnie z którym, w sytuacji gdyby rozpatrywane dowody zostały uznane za dopuszczalne przez Izbę Odwoławczą, skutkowałoby to naruszeniem zasady równości broni.

70 W tym względzie należy przypomnieć, że na mocy art. 75 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia 2017/1001) decyzje EUIPO opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia swoich uwag. Przepis ten dotyczy uzasadnienia zarówno faktycznego, jak i prawnego, a także dowodów [wyrok z dnia 4 października 2006 r., Freixenet/OHIM (Kształt białej matowej wygładzanej butelki), T-190/04, niepublikowany, EU:T:2006:291, pkt 28].

71 W niniejszym wypadku z akt sprawy wynika zaś, że dowody renomy wcześniejszego znaku towarowego przedstawione na etapie postępowania przed Izbą Odwoławczą oraz uwagi interwenienta dotyczące tych dowodów podlegały w całości kontradyktoryjnej dyskusji. W szczególności z akt sprawy wynika, że pismo przedstawiające uzasadnienie odwołania z dnia 8 stycznia 2015 r., złożone przez skarżącą przed Izbą Odwoławczą i zawierające dowody renomy wcześniejszego znaku towarowego, zostało przekazane interwenientowi z poszanowaniem jego uprawnień proceduralnych i z zapewnieniem mu możliwości przedstawienia uwag w tym względzie. Z akt sprawy wynika także, że przed przedstawieniem uwag w dniu 14 maja 2015 r. interwenientowi przedłużono nawet termin. Ponadto należy podkreślić, że w owych uwagach interwenient zajął stanowisko dotyczące dowodów przedstawionych przez skarżącą na poparcie renomy wcześniejszego znaku towarowego, kwestionując ich istotność i uznając je za niewystarczające.

72 W tych okolicznościach jest bezsporne, że interwenient dysponował wszelkimi możliwościami i terminami, jakie są niezbędne w celu przedstawienia opinii oraz dokonania analizy i oceny, a także kwestionowania przedstawionych przez skarżącą dowodów. W konsekwencji, w sytuacji gdyby Izba Odwoławcza wykonała uprawnienia dyskrecjonalne w sposób zgodny z wymogami dobrej administracji, umożliwiając – w świetle szczególnych okoliczności niniejszego wypadku – uwzględnienie wspomnianych dowodów, nie można byłoby jej zarzucić żadnego naruszenia zasady równości broni.

73 Zawartego w pkt 67 powyżej stwierdzenia nie podaje w wątpliwość zawarte w pkt 50 zaskarżonej decyzji stanowisko Izby Odwoławczej, zgodnie z którym nawet w sytuacji, gdyby renoma wcześniejszego znaku towarowego została wykazana, stopień podobieństwa istniejącego w wypadku

kolidujących ze sobą znaków towarowych byłby w każdym razie niewystarczający – dla celów stosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 – aby wykazać, iż w odczuciu odbiorców między tymi znakami towarowymi może zostać ustanowiony związek.

74 W tym względzie należy wskazać, że – jak twierdzi skarżąca w ramach zarzutu trzeciego – takie stanowisko jest niezgodne z utrwalonym orzecznictwem, zgodnie z którym istnienie związku między wcześniejszym znakiem towarowym a spornym znakiem towarowym w rozumieniu art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 należy oceniać całościowo, mając na uwadze wszystkie czynniki mające znaczenie w danej sprawie, do których zalicza się w szczególności stopień podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami i między towarami oznaczonymi tymi znakami, a także intensywność renomy oraz stopień charakteru odróżniającego wcześniejszego znaku towarowego (wyrok z dnia 24 marca 2011 r., Ferrero/OHIM, C-552/09 P, EU:C:2011:177, pkt 64).

75 Ponadto ze względu na to, że w art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 ograniczono się do wymagania, aby istniejące podobieństwo było w stanie sprawić, że zainteresowany krąg odbiorców nie tyle pomyli kolidujące ze sobą oznaczenia, ile je skojarzy, czyli dostrzeże między nimi związek, to należy z tego wywieść, że przewidziana przez ten przepis ochrona, z której korzystają renomowane znaki towarowe, może zostać zastosowana, nawet jeśli kolidujące ze sobą oznaczenia wykazują niższy stopień podobieństwa (wyrok z dnia 10 grudnia 2015 r., El Corte Inglés/OHIM, C-603/14 P, EU:C:2015:807, pkt 42).

76 Z powyższego wynika, że nawet w sytuacji, gdyby kolidujące ze sobą znaki towarowe wykazywały jedynie niski stopień podobieństwa, nie można byłoby z tego wywieść – wbrew temu, co twierdzi Izba Odwoławcza – że stosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 jest koniecznie wykluczone. W konsekwencji ewentualne dopuszczenie dowodów przedstawionych przez skarżącą po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą i ich rozpatrzenie mogłyby wywrzeć wpływ na wynik postępowania w odniesieniu do stosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

77 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy wskazać, że stwierdzając, iż dowody przedstawione przez skarżącą po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą nie podlegają uwzględnieniu ze względu na ich przedłożenie z opóźnieniem, Izba Odwoławcza dopuściła się uchybienia proceduralnego z naruszeniem zasady dobrej administracji.

78 Jednakże uchybienie proceduralne skutkuje stwierdzeniem nieważności decyzji w całości lub w części, jedynie gdy ustalono, że w przypadku braku takiego uchybienia zaskarżona decyzja mogła mieć inne brzmienie [zob. podobnie wyrok z dnia 8 czerwca 2005 r., Wilfer/OHIM (ROCKBASS), T-315/03, EU:T:2005:211, pkt 33].

79 W niniejszym wypadku, jak już wskazano w pkt 65 i 66 powyżej, nie można wykluczyć, że dowody błędnie nieuwzględnione przez Izbę Odwoławczą mogłyby zmienić brzmienie zaskarżonej decyzji, w szczególności w odniesieniu do stosowania art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. A zatem brak rozpatrzenia tych dowodów przez Izbę Odwoławczą skutkuje stwierdzeniem nieważności tej decyzji. W konsekwencji należy uwzględnić zarzut pierwszy i część drugą zarzutu drugiego i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez potrzeby rozpatrywania pozostałych zarzutów skargi.

80 Co się tyczy drugiego żądania skarżącej, dotyczącego unieważnienia przez Sąd prawa do spornego znaku towarowego lub, posiłkowo, odesłania sprawy do Izby Odwoławczej w celu dokładniejszego rozpatrzenia sprawy, należy przypomnieć, że przyznana Sądowi w art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 72 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001) kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie skutkuje przyznaniem mu uprawnienia do zastąpienia własną oceną oceny izby odwoławczej EUIPO ani tym bardziej do dokonania oceny, co do której izba odwoławcza nie zajęła jeszcze stanowiska. Wykonanie kompetencji o charakterze reformatoryjnym powinno w konsekwencji ograniczyć się zasadniczo do sytuacji, w których Sąd, po przeprowadzeniu kontroli oceny dokonanej

przez izbę odwoławczą, jest w stanie określić na podstawie elementów stanu faktycznego i prawnego, jakie zostały ustalone, decyzję, jaką powinna była wydać izba odwoławcza (zob. wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 71, 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

81 Jednakże w tym przypadku taka sytuacja nie zachodzi. W zakresie, w jakim stwierdza się nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie odmówiła uwzględnienia dowodów renomy wcześniejszego znaku towarowego, oraz w jakim powinna ona zatem ponownie orzec w przedmiocie mocy dowodowej wspomnianych dowodów, do Sądu nie należy orzekanie w przedmiocie unieważnienia prawa do spornego znaku towarowego.

82 W konsekwencji należy oddalić drugie żądanie skarżącej w zakresie, w jakim ma ono na celu unieważnienie przez Sąd prawa do spornego znaku towarowego.

W przedmiocie kosztów

83 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 134 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli więcej niż jedna strona przegrała sprawę, Sąd rozstrzyga o podziale kosztów.

84 W niniejszej sprawie, wobec tego, że EUIPO i interwenient co do zasady przegrali sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącej – obciążyć ich poniesionymi przez nią kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 4 stycznia 2016 r. (sprawa R 2775/2014-1).

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) EUIPO i Explosal Ltd pokrywają, obok własnych kosztów, koszty poniesione przez Philip Morris Brands Sàrl.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 lutego 2018 r.

Podpisy